

12de zondag door jaar B

Mc. 4, 35-41

Wie herinnert zich niet de beelden vanuit Rome in maart 2020, toen de paus naar aanleiding van de coronacrisis een extra “Urbi et Orbi-zegen” gaf? Het donkere, lege Sint Pietersplein in de regen, de paus alleen het plein op wandelend, de luidende klokken en loeiende sirenes toen hij de zegen gaf met het Allerheiligste? Er klonk toen hetzelfde Evangelie als vandaag, en de eerste woorden daarvan waren al direct raak: “Tegen het vallen van de avond”.

In maart 2020 viel de avond over de wereld, werd het duister neergedaald over onze pleinen, straten en steden; het maakte zich meester van ons leven. Mensen waren bang en verward: ook in mensen hun binnenste werd het donker. Zoals de apostelen in het Evangelie waren velen ineens gegrepen door een onverwacht opgekomen razende storm en we zaten allemaal in hetzelfde bootje. En ook de woorden van de apostelen konden we op onze situatie leggen: “We vergaan”.

Na de coronajaren is het gemakkelijk om ons in dit verhaal te herkennen. Wat veel moeilijker is, is de houding van Jezus te begrijpen. Terwijl de leerlingen verontrust en wanhopig zijn, blijft Hij gewoon op de achtersteven, en wat doet Hij? Hij slaapt vredig, vertrouwend op de Vader. Het is de enige keer in het Evangelie dat we Jezus zien slapen, uitgerekend op een moment dat de nood zo hoog is. Later, in de Hof van Olijven, zal dat trouwens omgekeerd zijn: Hij zal in doodsangst wakker zijn, terwijl de apostelen liggen te slapen.

Wanneer Hij wordt gewekt, brengt Hij de wind en het water tot bedaren, en dan wendt Hij zich tot de leerlingen op een verwijtende toon: “Waarom zijn jullie bang? Hebt ge nog geen geloof?”

Wat is dan dat gebrek aan geloof van de leerlingen, dat tegengesteld is aan het vertrouwen van Jezus? Het is toch vanuit hun geloof dat ze Hem aanroepen? Maar laten we eens kijken hoe ze Hem aanroepen: “Meester, kan het U niet schelen dat we verloren gaan?”

“Kan het U niet schelen?” Ze denken dat Jezus niet geïnteresseerd is in hen, dat Hij zich niet om hen bekommert. In een families of relatie is dat één van de pijnlijkste dingen om te horen: “Geefst ge niet om mij? Interesseer ik u niet?” Het is een zin die pijn doet en stormen in ons hart ontketent. Het moet Jezus ook wakker geschud hebben.

De storm ontmaskert onze kwetsbaarheid en laat de valse zekerheden zien waarmee we onze agenda's, onze plannen, onze gewoontes en prioriteiten hebben opgebouwd. Het laat zien hoe we zélf soms in slaap vallen en achterlaten wat ons leven en onze gemeenschap voedt en kracht geeft. Dat gebeurt soms in ons eigen leventje, dat gebeurt soms in parochies.

“Waarom zijt ge bang? Hebt ge nog geen vertrouwen?” Het begin van elk geloof is het besef dat we redding nodig hebben. We zijn geen zelfvoorzienende eenlingen: op onszelf zullen we zinken: we hebben de Heer nodig zoals de oude zeelieden de sterren. Geloven: dat is God uitnodigen in de boot van uw leven en

Hem uw angsten geven zodat Hij ze kan overwinnen. Ge zou kunnen zeggen: Jezus wordt wakker om óns Paasgeloof wakker te maken en te doen herleven. We hebben een anker: in Zijn kruis zijn we gered. We hebben een roerganger: in Zijn kruis zijn we verlost. We hebben hoop: in Zijn kruis zijn we genezen.

Ook met Jezus aan boord, kan het soms stormen in ons leven, onze parochie, onze wereld; kan de avond vallen, kan er paniek uitbreken, kan een situatie hopeloos lijken. Dat hebben we in het groot gezien met corona, maar ieder van ons zal ook kleinere, persoonlijke voorbeelden kunnen noemen. Hij vraagt ons dan niet bang te zijn. Maar ons geloof is soms zwak en we zijn soms bang. “Wees niet bang”, horen we Jezus zeggen. Die oproep schijnt 365 keer in de Bijbel voor te komen: voor iedere dag van het jaar één keer.

Als het stormt in uw leven, op welk vlak dan ook, heb dan de durf, de wil en het vertrouwen om Hem wakker te maken als ge Hem in slaap hebt laten vallen in uw leven: meer is niet nodig om de storm in uw binnenste tot rust te brengen. Want wij kunnen Hem wel degelijk schelen. Of nog anders gezegd: geef Hem uw angst, Hij geeft er hoop voor terug. Amen.

Johan Goris, pastoor